

HỒI THỨ MƯỜI

TÌNH TRONG HOẠN NẠN

Thấy Kim Vô Vọng nằm lẫn dưới đất, Kim Bất Hoán lấy cây gậy hất dậy và cười khà:

- Đại ca! Gặp tiểu đệ nơi đây, có lẽ đại ca cho là kỳ dị lắm à?

Hai tiếng đại ca từ cửa miệng Kim Bất Hoán làm cho Trầm Lăng giật mình. Chẳng không ngờ nổi họ chính là hai anh em...

Chàng lại cảm thấy Kim Bất Hoán quả là độc ác. Đối với kẻ thù, thủ đoạn đó đã là quá rồi, huống chi anh em! Quả thật súc vật không bằng!

Kim Bất Hoán vẫn cười hểnh hếch:

- Đại ca tôi cứ tưởng rằng bấy rập cơ quan trong ngôi cổ mộ này khắp thiên hạ không ai biết nữa, không dè... đại ca quên rằng còn có một thằng em cũng là tay thợ chuyên nghề bấy rập cơ quan.

Kim Vô Vọng nghiêng răng mắng lớn:

- Ốc sinh... tại làm sao người chẳng chết đi!

Kim Bất Hoán nheo nheo con mắt chột:

- Con người như tiểu đệ thì trời nào để cho đệ chết! Nhưng vừa thấy mặt là đại ca đã rửa, thế thì mất tình anh em đi chăng?

Kim Vô Vọng giận dữ:

- Cha ta đã thu người làm nghĩa tử, nuôi dưỡng người, dạy dỗ người thành tài, không dè chỉ vì sản nghiệp của cha ta, người lại tìm trăm phương ngàn kế để hại ta. Người làm cho ta không chỗ dung thân phải lưu vong miền biên tế... Người đã làm cho ta phải cửu tử nhất sinh...

Vừa giận vừa mệt làm cho Kim Vô Vọng nghẹn ngang không nói được...

Kim Bất Hoán mỉm cười:

- Anh nên biết rằng tôi ngày nay là Nhân Nghĩa Đại Hiệp trong giang hồ, nổi danh Kiến Nghĩa Đồng Vi. Anh làm nô bộc cho ác tặc Khoái Lạc Vương chuyên đi thu tài đoạt vật, bây giờ bày điều vu khống cho tôi, giang hồ bằng hữu ai mà tin được. Nếu tôi giết anh, giang hồ sẽ hết sức hoan nghênh chuyện vì đại nghĩa diệt thân ấy...

Kim Bất Hoán lại ngửa mặt cười ha hả:

- Lúc bấy giờ danh hiệu Đại Nghĩa Diệt Thân, Kiến Nghĩa Đồng Vì Kim Bất Hoán này sẽ rền vang hải ngoại!...

Gã càng nói to càng cao hứng...

Kim Vô Vọng gầm lên chửi mắng liên hồi...

Chu Thất Thất không dần được:

- Thật là đồ súc vật!

Trầm Lăng vụt hỏi:

- Bọn Phương Thiên Lý, Triển Anh Tông có phải do Kim đại hiệp thả ra chăng?

Kim Bất Hoán gật đầu:

- Phải, sao công tử biết?

Trầm Lăng mỉm cười:

- Kim đại hiệp thả họ ra, họ sẽ cảm kích đại hiệp vô cùng. Ân nghĩa đó, họ sẽ nói lan ra cùng thiên hạ, tiếng tăm anh hùng hiệp nghĩa của Kim đại hiệp sẽ vang dội bốn phương. Lúc bấy giờ Kim đại hiệp tìm đến họ, muốn vàng có vàng, muốn người có người, còn hơn ở đây cưỡng bách người thập bội... Chỉ tiếc vị Kim huynh đây ở dưới tay Khoái Lạc Vương, chỉ đành ngồi nhìn cái danh vị của Kim đại hiệp!

Kim Bất Hoán ngửa mặt cười ha hả:

- Đỉnh ra tôi chính là cha tôi mà biết tôi thì chính là Trầm công tử vậy!

Trầm Lăng vỗ tay:

- Cái mà Kim đại hiệp gọi là "biểu diễn" coi thật là đã mắt... Nhưng không biết Kim đại hiệp muốn tôi xem cái "biểu diễn" làm chi thế?

Kim Bất Hoán cười khì:

- Bởi vì tôi biết sự biểu diễn của tôi công tử sẽ thích thú, mà đã thích thú thì tự nhiên sẽ có thưởng. Và bây giờ tôi đang đợi thưởng đây!

Trầm Lăng cũng cười lớn:

- Tôi cũng biết cái "biểu diễn" này không thể xem không, vậy xin Kim huynh cứ nói thẳng ra cho!

Kim Bất Hoán gật gật đầu:

- Thật là quá thông minh, tại hạ chỉ...

Hắn lại cười ha hả:

- Thật không biết tại sao sinh Kim Bất Hoán rồi lại sinh Trầm công tử? Trầm công tử, mà có Trầm công tử rồi, Kim Bất Hoán này còn có vào đâu! Phải không nè?

Trầm Lăng mỉm cười:

- Kim đại hiệp nâng đỡ cho, tại hạ vô cùng cảm kích!

Kim Bất Hoán lại cười:

- Tại hạ không thể là kẻ ác, nhưng vì cuộc sống ngày sau, nên không thể không có lòng mong hại Trầm công tử. Nhưng bằng vào cái đức của tại hạ, nên không nỡ hại Trầm công tử!

Trầm Lăng cười vui vẻ:

- Thật con người bất thiệp và hiểu nhiều như Kim đại hiệp khiến cho tại hạ vô cùng bội phục!

Kim Bất Hoán nói:

- Đó là những ngày qua, bây giờ đột nhiên có một cơ hội...

Hắn xích tới trước mặt Chu Thất Thất cười cười, nói tiếp:

- Trầm công tử hãy xem, Chu tiểu thư đây đã là con nhà hào phú, lại là bậc tuyệt thế thông minh, hoa dung nguyệt mạo, lại nghiêng lòng đối với công tử. Thật là công tử đã giỏi tu kiếp trước, nhưng bây giờ nếu Chu cô nương có mệnh hệ nào thì có phải đáng tiếc biết bao!

Trầm Lăng cứ cười:

- Chu cô nương đang ngồi yên ổn nơi đây, lại có Từ thiếu hiệp là tay anh hùng tuấn kiệt đứng sát bên hộ vệ, thì làm sao lại có mệnh hệ gì? Đó là Kim đại hiệp nói đùa đấy thôi!

Kim Bất Hoán gật gật đầu:

- Phải, tại hạ nói đùa...

Và hắn nhảy tới xô đầu Chu Thất Thất, làm nàng nhủi tới đụng phải mũi kiếm của Từ Nhược Ngu... Mũi kiếm sọt vào da, máu rỉ ướt cần cổ trắng muốt của nàng...

Chu Thất Thất cắn răng không nói...

Tử Nhược Ngu hơi biến sắc...

Kim Bất Hoán ngược mặt cười khì:

- Trầm công tử thấy không? Dâu có đùa! Trời có nắng mưa không biết, người có họa phúc không hay, nếu vừa rồi tại hạ ngã mạnh hơn chút nữa, thì cái vóc ngọc thân vàng của Chu cô nương chắc chẳng còn chi!

Trầm Lăng gật đầu:

- Thật là nguy hiểm, cũng may...

Kim Bất Hoán vụt cười đánh ác:

- Chuyện đến nước này, công tử đừng có giả vờ ngờ ngờ ngạc ngạc nữa. Nếu muốn Chu cô nương an toàn ra khỏi nơi đây, công tử phải nhận chịu ba điều kiện.

Trầm Lăng mỉm cười:

- Kim đại hiệp vừa rồi đối với tại hạ có tình có nghĩa, sao bỗng đứng lại trở mặt, thật làm cho tại hạ khó chịu hết sức!

Kim Bất Hoán cười gằn, vung tay tát mạnh vào mặt Chu Thất Thất...

Trầm Lăng thoáng hơi đổi sắc, nhưng lại tươi cười:

- Thật ra nếu có điều gì sai khiến, dù không có Chu cô nương, tại hạ cũng nghe theo, có chi mà Kim đại hiệp lại hành hạ một cô gái yếu đuối như thế!

Kim Bất Hoán lạnh lùng:

- Chuyện thứ nhất, công tử phải thể không đem chuyện thấy ngày nay nói cho ai biết!

Trầm Lăng cười:

- Chuyện dễ quá, tại hạ đâu phải là đàn bà nhiều chuyện!

Kim Bất Hoán nói luôn:

- Thứ hai, công tử không được đối địch với tôi. Chuyện đó công tử cũng bằng lòng chứ?

- Được, tốt lắm...

Hắn vụt ngửa mặt cười bí hiểm, nói tiếp:

- Nhưng công tử nhận chịu quá dễ dàng như thế, thật làm sao tại hạ yên tâm? Tại hạ vốn là con người cẩn thận, điều nào không yên tâm nhất định không làm!

Trầm Lăng hỏi:

- Như thế nào thì Kim đại hiệp mới yên tâm?

Kim Bất Hoán móc ra ngọn chủy thủ, ném tới trước mặt Trầm Lăng:

- Nếu công tử chết thật, tại hạ có lẽ sẽ quá yên tâm, nhưng không oán không thù làm sao tại hạ làm sao lấy mạng công tử được...

Kim Bất Hoán ngừng lại, đưa mắt chăm chăm nhìn vào mặt Trầm Lăng, nói từng tiếng một:

- Ngay bây giờ, tại hạ chỉ cần cánh tay phải, cánh tay cầm kiếm của công tử. Chỉ cần từ khuỷu tay trở xuống thôi, tại hạ sẽ đưa Chu cô nương về yên ổn!

Tuy bị thương nơi cổ, máu chảy đầm đề, nhưng từ trước tới sau, Chu Thất Thất không một chút cau mày nhăn mặt, đến bây giờ nàng mới rú lên:

- Trầm Lăng, đừng... đừng nghe...

Kim Bất Hoán vung tay tát mạnh vào mặt nàng.

Chu Thất Thất thét lên:

- Đánh chết ta đi... đánh chết ta đi... Trầm Lãng, đừng lo nữa... chạy đi... bọn súc sinh này không cần nổi đầu!

Gương mặt của Trầm Lãng đổi sắc từng lúc, nhưng miệng chàng vẫn chậm rãi:

- Thân thể phạm phu, do ở phụ mẫu sở sinh, tại hạ làm sao dám hủy hoại!

Đang nói, thỉnh thoảng Trầm Lãng quăng mình lên...

Nhưng thật là lạ, Kim Bất Hoán quay lại cấp kỳ, tay trái chụp Chu Thất Thất, tay phải rút một ngọn chủy thủ nữa, kê sát vào cổ họng nàng:

- Từ lão đệ đây là người có lòng thương hương tiếc ngọc, chứ tại hạ là tên lỗ mãng không ưa chuyện đàn bà, chỉ cần Trầm công tử nhúc nhích thì Chu cô nương sẽ trở thành người thiên cổ!

- Trầm Lãng hai tay nắm chặt nhưng không dám nhích chân...

Chu Thất Thất bị giật ngã ra, sự đau đớn làm cho nàng chảy nước mắt, nhưng miệng cứ kêu Trầm Lãng:

- Đi đi... mặc kệ tôi... Đi đi... mau...

Trầm Lãng nghe nhói trong lòng, chàng lắc đầu ngồi bệt xuống ghế...

Kim Bất Hoán cười sằng sặc:

- Trầm công tử cũng chưa mềm lòng ư? Chu cô nương đã từng cứu mạng công tử, bây giờ cánh tay đổi mạng cho nàng mà tiếc sao?

Trầm Lãng ngồi lẳng như hình gỗ...

Kim Bất Hoán cười gằn:

- Nếu Trầm công tử không chịu, tại hạ cũng không biết phải làm sao. Vậy mời công tử ngồi đó xem tại hạ biểu diễn thêm màn nữa...

Hắn vừa nói vừa dùng lưỡi chủy thủ rọc ngay ngực áo Chu Thất Thất...

Hai thân áo ban ra, bộ ngực trong ngọc trắng ngà của cô gái bày ra lồ lộ...

Giữa ngực nàng, mũi trủy thủ phốt ngoài da máu rỉ đỏ lan vùng ngực...

Kim Bất Hoán quát lên:

- Có bằng lòng không?

Chu Thất Thất nghiêng rằng chịu đau, miệng nàng run rẩy kêu Trầm Lãng:

- Đừng..., đừng có chặt tay... họ không tha đâu!... Chạy đi...

Kim Bất Hoán cười sằng sặc, mắt hắn nhìn Trầm Lãng, tay cứ nhích mũi chủy thủ xuống ngực nàng

Trầm Lãng cắn răng nhặt lấy ngọn chủy thủ...

Kim Bất Hoán cười ha hả:

- Sao không cứng nữa xem!

Trầm Lăng làm thình, đưa cánh tay phải lên, tay trái cầm ngọn chủy thủ run run, mồ hôi chàng rớt xuống...

Chu Thất Thất kêu lên thê thiết:

- Dừng... Trầm Lăng... dừng...

ánh thép vụt nhoáng lên, một tiếng khua ròn rợn...

Chu Thất Thất rú lên...

Nhưng không phải Trầm Lăng chặt tay, mà ngọn chủy thủ của Kim Bất Hoán bị thanh kiếm của Từ Nhược Ngu hất văng vô vách!

Kim Bất Hoán tái mặt:

- Người... điên à?

Vẻ mặt của Từ Nhược Ngu răn lại:

- Ban đầu ta tưởng ngươi là một con người, không dè ngươi là ác thú. Ta là kẻ đường đường nam tử, há theo ngươi làm chuyện táng tận lương tâm à?

Vừa nói, Từ Nhược Ngu vừa vung tay đánh luôn một hơi bảy kiếm. Kim Bất Hoán loạng choạng thối lui...

Thật là một chuyện vượt ra ngoài ý nghĩ, Trầm Lăng mừng quá chạy lại kéo áo phủ kín Chu Thất Thất... Bấy giờ nàng mới định thần lại, ngã vào lòng chàng khóc nức lên!

Kim Bất Hoán giận dữ thét lên:

- Đồ súc sinh! Bao nhiêu tâm kế ngươi quên tất cả... Sao lại vì Trầm Lăng? Ngừng tay lại mau!

Từ Nhược Ngu không nói một lời, vung kiếm quét tới tấp...

Sự tức giận làm cho họ Từ không kiêng kỵ nữa, luôn cả Sư Hồn Đoạt Mệnh Truy Phong Thất Thập Nhị Kiếm, chiêu thế mà bình thường hẳn không bao giờ chịu dùng đến, bây giờ cũng đem ra cả!

Kim Bất Hoán tuy là kẻ gian hoạt, nhưng võ công cũng vào hàng cao thủ, không phải hạng tầm thường, vừa rồi bị thình lình thất thế, nhưng liền đó lấy ngay lại được phong độ, lập tức tuyệt kỹ Cái Bang được tận dụng phản công.

Hai người quần nhau, kinh phong quạt ngọn đèn trên vách chộp chồn như lửa quỉ.

Chu Thất Thất nín khóc, nàng bảo Trầm Lăng:

- Để mình tôi đây, đi bắt Kim Bất Hoán đi, tên đó phải rút gân hăn mới được!

Trầm Lăng gật đầu:

- Được rồi, chờ đây đi...

Chàng vừa đứng dậy, chợt thấy Kim Bất Hoán công liền ba chiêu và la lớn:

- Dừng lại, hãy nghe ta nói!

Từ Nhược Ngu cười gằn:

- Người như cá nằm trong lưới, còn nói gì nữa!

Kim Bất Hoán gằn gằn:

- Ta cho người biết sau này người sẽ ăn năn...

Hắn chỉ nói đến đó rồi vùng dựa vào trong vách đá, bỗng nghe tách một tiếng, vách đá vụt nứt ra...

Đến lúc Từ Nhược Ngu phóng kiếm đâm tới thì vách đá đã khép lại và Kim Bất Hoán đã không còn. Thanh kiếm chạm vào vách đá nhoáng lửa.

Trầm Lăng dậm chân:

- Tức chết! Quên cái ngón của hăn!

Từ Nhược Ngu thúc:

- Đuổi theo!

Kim Vô Vọng lên tiếng:

- Đường hầm trong cổ mộ này chẳng chịt lăm, đuổi không kịp đâu.

Từ Nhược Ngu tức giận:

- Đã biết thế sao nãy giờ không nói!

Kim Vô Vọng vặn lại:

- Các hạ với tôi là anh em hay nó với tôi là anh em?

Trầm Lăng mỉm cười:

- Đúng, Từ huynh không nên trách!

Từ Nhược Ngu thở dài, buông rơi thanh kiếm...

Chu Thất Thất háy Trầm Lăng:

- Phải dừng lại đây, lo bắt hăn thì làm sao hăn trốn được!

Trầm Lăng vịn vai nàng:

- Yên lòng đi, sẽ có ngày tôi bắt nó bỏ dưới chân cô.

Chu Thất Thất dựa vào lòng Trầm Lăng và nàng vụt nói:

- Sự thật thì bây giờ tôi không còn giận hờn mà còn cảm kích hờn nữa...

Trầm Lăng ngạc nhiên:

- Sao kỳ vậy?

Chu Thất Thất nói:

- Bởi vì không có hờn thì không hiểu được anh, tưởng lòng anh đối với tôi cũng lạnh băng băng như bộ mặt. Bây giờ nhờ hờn tôi mới biết anh có thể chết vì tôi!

Nàng lim dim đôi mắt và môi hé nụ cười...

Từ Nhượng Ngu thấy nàng vừa trải qua cơn bị dồn vạt, làm nhục mà bây giờ lại yên vui như thế, biết rằng nàng đã gởi hết linh hồn cho Trầm Lăng. Chỉ cần Trầm Lăng có tình với nàng thì nàng đủ vui lòng. Còn người khác đối với nàng như thế nào cũng mặc!

Cảm nghĩ đến đó, Từ Nhượng Ngu nghe lòng mình có một nỗi buồn man mác, chàng đi lại trước mặt Trầm Lăng, cúi đầu thở dài:

- Đệ nhất thời nghĩ quấy, để cho kẻ gian làm ngu muội, thật cảm thấy lòng...

Trầm Lăng cười dễ dãi, cắt ngang:

- Từ huynh sớm cải hối được việc làm, đã là việc vượt quá người thường rồi. Từ đây về sau sẽ thành nhất đại hiệp danh, đệ được làm bạn với Từ huynh là điều may mắn!

Từ Nhượng Ngu nói:

- Đã thế thì đệ xin...

Khẽ liếc Chu Thất Thất, Từ Nhượng Ngu vụt nín thinh và bước thẳng ra ngoài...

Trầm Lăng vội kêu:

- Từ huynh!

Từ Nhượng Ngu nói ngoài lại:

- Núi cao sông dài, sẽ có ngày còn gặp lại. Xin chúc Từ huynh và Chu cô nương hạnh phúc trọn đời...

Tiếng chưa dứt thì bóng người đã khuất xa...

Chu Thất Thất hé miệng cười:

- Đó là người tốt, sau này chúng mình nên giúp hờn.

Kim Vô Vọng lên tiếng:

- Họ đã đi hết cả rồi, các hạ muốn tính sao tôi thì tính mau đi. Giết hay gì gì cũng được!

Trầm Lăng mỉm cười, một tay kéo Kim Vô Vọng, một tay vỗ lên lưng giải khai huyết đạo...

Kim Vô Vọng sững sờ...

Trầm Lăng nói:

- Tại hạ từ trước tới nay không bằng lòng thất lễ với võ lâm hào kiệt. Kim huynh là anh hùng, tại hạ xin đãi nhau bằng lễ.

ánh mắt Kim Vô Vọng phát ra tia cảm kích, nhưng giọng nói vẫn lạnh lùng:

- Tại hạ hiện là tên tù của các hạ, thì làm sao luận chuyện anh hùng?

Trầm Lăng mỉm cười, buông tay Kim Vô Vọng...

Chu Thất Thất hoảng hốt kêu lên:

- Coi... coi...

Trầm Lăng nháy mắt, Chu Thất Thất nín luôn...

Kim Vô Vọng đứng lặng một lúc và cất giọng lạnh lùng:

- Được lắm! Lấy lễ đãi lễ. Bây giờ các hạ có cần chi không?

Trầm Lăng cười:

- Huynh đài đưa đèn ra khỏi ngôi cổ mộ rồi sẽ nói.

Kim Vô Vọng gật đầu:

- Được!

Kim Vô Vọng gõ tay lên vách ba cái, hình như trên đó có cơ quan thông đồng, nên chỉ một phút sau, một đứa bé mang một bọc hành lý, vai đeo một cây cung dài quét đất chạy ra. Đứa bé bỗng khựng lại khi thấy Trầm Lăng và Chu Thất Thất...

Kim Vô Vọng vẫy tay:

- A Đỗ, sửa soạn lên đường.

Đứa bé tên A Đỗ cúi đầu quay vào trong. Hai người bây giờ mới biết Kim Vô Vọng hãy còn nó tùy tùng.

Kim Vô Vọng vẫy tay và đi trước.

Trầm Lăng lại cõng Chu Thất Thất, rồi cặp lấy Hoa Nhị Tiên và rảo bước theo sau.

Kim Vô Vọng cầm ngọn đèn dầu dẫn đường. Dưới ánh sáng ngọn đèn, Trầm Lăng thấy rõ sự kiến trúc của ngôi mộ cực kỳ hùng vĩ, chàng chép miệng:

- Kim huynh có biết ngôi mộ này của vị đế vương nào không?

Kim Vô Vọng lắc đầu:

- Không phải đế vương mà là của vị võ lâm chí tôn.

Chợt Kim Vô Vọng vụt hỏi:

- Các hạ có nghe danh hiệu "Cửu Chân Vương" Trầm Thiên Quân không?

Trầm Lăng gật đầu:

- Có... có nghe.

Kim Vô Vọng nói:

- Trong giới võ lâm, ai cũng biết Trầm gia là danh gia vọng tộc trong lịch sử võ lâm. Trầm gia tử đệ, suốt hai trăm năm nay đã trải qua bảy lần tai họa lớn, và cũng bảy lần gây dựng lại cơ nghiệp. Thế mà trong vòng một trăm năm trước đây, lại có một thế gia danh vọng, tài sản của họ chẳng những không kém Trầm gia mà lịch sử của họ còn lâu hơn nữa...

Trầm Lăng hỏi:

- Kim huynh nói có phải là Trung Nguyên Cao thị thế gia?

Kim Vô Vọng gật đầu:

- Đúng, và ngôi mộ này là nơi tàng trữ báu vật của vị chủ nhân cuối cùng của Cao gia.

Trầm Lăng trố mắt:

- Chủ nhân cuối cùng? Có phải là Cao Sơn thanh?

Kim Vô Vọng đáp:

- Chính là người ấy. Là một nhân vật hào hùng võ công trác tuyệt, dòng họ Cao truyền đến đời ông ta là một đời có thể nói là cực thịnh của thế gia này. Không ngờ lúc tuổi về già Cao Sơn Thành lại biến tính... Ông ta đâm ra khó khăn cổ quái dị thường. Đã vậy ông ta lại còn mê tín thần quyền, tạo ngôi cổ mộ này hao tốn không biết bao nhiêu tiền của. Ông ta không cho một ai, kể cả hàng đệ tử biết được ngôi cổ mộ này.

Chu Thất Thất lắng nghe từ đầu và bây giờ xen vào:

- Tại sao lạ vậy? Ông ta không muốn hưởng hương hỏa của con cháu sao?

Kim Vô Vọng lắc đầu:

- Tại vì mê tín. Ông ta tin rằng người nào chết mà được có nhiều châu báu ngọc vàng chôn chung theo, thì đầu thai lên đời sau sẽ được hưởng tài sản ấy. Do đó ông ta mới dấu kín nơi này.

Chu Thất Thất hỏi:

- Nếu thế thì ai chôn ông ta?

Kim Vô Vọng đáp:

- Lúc già, khi biết mình sống chẳng lâu nữa, ông ta vận chuyển tài sản và luôn cả bí kíp võ công của dòng họ Cao đến đây, rồi ông ta lấp cửa, trốn luôn trong này chờ chết...

Chu Thất Thất lắc đầu:

- Quả thật là điên!

Kim Vô Vọng nói tiếp:

- Vì thế mà sự hưng thịnh của dòng họ Cao đứt đoạn ở đây. Con cháu dòng họ Cao nghe nói sau này có người điên cuồng, có người phải đi ăn xin!

Chu Thất Thất ngẩng mặt chợt thấy thấp thoáng ánh sáng ngoài trời, bọn họ đã ra gần tới miệng hầm.

Chu Thất Thất chợt cảm thấy buồn man mác...

Trầm Lăng cũng thở dài:

- Một thế phiệt danh gia chỉ vì một người mà luân lạc!

Và chàng hỏi Kim Vô Vọng:

- Như thế suốt trăm năm nay chưa có một ai vào được ngôi mộ này sao?

Kim Vô Vọng nói:

- Khi vào đây, tôi đã quan sát kỹ, tất cả cơ quan bẫy rập không có dấu vết gì khả dĩ gọi là có người đã vô đây. Bởi vì nếu có thì dễ biết lắm, nhưng tuyệt nhiên không có!

Kim Vô Vọng chép miệng nói tiếp:

- Nơi để quan tài, bên cạnh có một bộ xương người, một tay hướng về phía quan tài như khi kiệt lực vẫn còn cố với. Bên đó có một cái chén ngọc nằm bể lẫn lóc. Chúng tôi họ Cao chưa vô được quan tài. Điều quan trọng hơn hết là căn cứ vào dấu vết, tôi biết chưa có một ai bên ngoài vào đây cả.

Trầm Lăng cau mày:

- Đã thế thì nhất định ngọc ngà châu báu, luôn cả võ công bí kíp vẫn còn trong ngôi mộ này, chỉ tại Kim huynh chưa phát hiện được.

Kim Vô Vọng cười nhạt:

- Điều đó thì xin các hạ yên lòng, nếu có nhất định tôi tìm ra. Mà đến bây giờ tôi tìm không ra, thì có nghĩa là trong này trống rỗng.

Im lặng thật lâu, Trầm Lăng thở dài:

- Ai thì không thể tin, chứ Kim huynh thì tôi tin điều ấy. Chỉ có điều thắc mắc là tài sản ấy đâu? Hay là họ Cao chưa đem vô đây? Hay là kiến tạo mộ phần hao tốn quá, nên cuối cùng không còn gì cả?

Cả ba người làm thỉnh lăm lăm đi ra, bên ngoài miệng hầm, tuyết ngập trắng mênh mông. Từ phía trời đông, vừng hồng lấp ló rọi từng tia vàng thắm lên mặt tuyết long lanh...

Chu Thất Thất cười nho nhỏ:

- Cảnh đẹp như vậy mà cứ lo chết sống với nhau trong đường hầm kỳ dị...

Nhưng, như chợt nhớ ra, nàng vụt kêu lên:

- Chết rồi! Quên mất Bát đệ rồi! Mau, mau giải huyết đạo Hoa Nhị Tiên đi, hỏi coi bà ta dấu Bát đệ đâu...

Trầm Lăng giải huyết đạo và đặt bà ta xuống...

Tuy được giải khai "Vùng huyết" nhưng Hoa Nhị Tiên vẫn đứng không vững, bà ta loạng choạng như người say rượu, chứng tỏ "Thần Tiên Nhất Nhật Tuý" thật quá mạnh.

Chu Thất Thất thét lên:

- Bát đệ của ta đâu? Nói mau!

Chu Thất Thất càng nôn nóng, Hoa Nhị tiên càng cố ngo ngo:

- Bây giờ đâu ta nặng như búa bổ, trí óc cứ quay cuồng, làm sao ta nhớ được chỗ nào!

Chu Thất Thất vừa sợ vừa giận:

- Người... người giết ta rồi! Bát đệ của ta đâu? Trời ơi, ta sẽ giết người!

Hoa Nhị Tiên vẫn thản nhiên:

- Bây giờ có giết tôi cũng là vô ích, chỉ chờ chừng nào chất thuốc mê tan hết, ta mình hẳn trở lại...

Trầm Lăng vụt chặn ngang:

- Bà cứ chỉ chỗ cậu bé đi, trong khi bà chưa hoàn toàn phục sức, tôi sẽ lo lắng an toàn cho bà...

Chính Trầm Lăng đã thấy chỗ lo sợ của Hoa Nhị Tiên. Bà ta sợ chỉ chỗ Hỏa Hải Nhi rồi Chu Thất Thất sẽ hành hung bà...

Chàng nhận thấy Hoa Nhị Tiên lo sợ cũng đúng, vì bây giờ chưa hoàn toàn phục sức, tay chân yếu mềm như bún, nếu gặp kinh địch thì làm sao bà ta bảo toàn tánh mạng. Còn chưa chỉ chỗ Hỏa Hải Nhi thì tự nhiên Chu Thất Thất và chàng sẽ lo hộ vệ cho bà.

Bị Trầm Lãng nói trúng tim đen, Hoa Nhị Tiên hơi biến sắc, nhưng sau một giây suy nghĩ, bà ta lại hỏi:

- Rồi sau khi ta khôi phục lại công lực thì sao?

Chu Thất Thất nói nhanh:

- Thì bà đi đường bà, tôi đi đường tôi, ai giữ bà làm chi!

Thoảng hơi suy nghĩ, Hoa Nhị Tiên gật đầu:

- Được rồi, theo ta!

Lúc này sức thuốc đã tan dần, Hoa Nhị Tiên có thể tự đi được. Chu Thất Thất cũng thế, nhưng nàng cứ đeo cứng lấy cổ Trầm Lãng không chịu tuột xuống.

Kim Vô Vọng cũng đi theo, mặt hần rất tự nhiên hình như không có ý đào thoát. Từ phía sau một khoảng, A Đỗ cũng lẻo đẻo theo sau.

Chu Thất Thất thỉnh thoảng liếc lại gật gù...

Nàng thấy đứa bé này ngộ ngộ. Tuy nhỏ nhưng đáng vẻ thông minh, khinh công lại không phải tầm thường.

Nếu Hỏa Hải Nhi mà gặp được nó, chắc chắn sẽ thích lắm. Nàng cũng không hiểu sao Kim Vô Vọng lại có thể có được một kẻ tùy tùng như thế...

Riêng A Đỗ thì cứ đi theo mà miệng lại lẩm bẩm:

- Sao hồng bỏ đi cho rồi, còn cứ theo họ làm gì hồng biết!

Ý chừng nó lấy làm lạ về hành động của Kim Vô Vọng nhưng chỉ lẩm bẩm, không nói lớn.

Kim Vô Vọng hình như cũng nghe thấy nhưng lại cứ lờ đi...

Dọc theo triền núi ước chừng hơn mười trượng, đến một ghềnh đá lớn, Hoa Nhị Tiên dừng lại, rồi nói:

- Lật khối đá vuông lớn đó ra, cậu bé ấy nằm trong hốc đá đó. Hừ, được bao bằng cái áo choàng lông của ta ấm lắm, mặc sức mà ngủ.

Ngó thấy hốc núi nằm khuất kín đáo, thật quả là chỗ an toàn, Chu Thất Thất có vẻ yên lòng, nhưng miệng nàng vẫn gay gắt:

- Ấm, ấm gì? Chiếc áo của bà à? Bà quên chiếc áo ấy của ai cho bà ư? Hừ... Trầm Lãng, lật cục đá ấy ra đi...

Trầm Lãng quay lại nhìn Kim Vô Vọng, miệng của chàng hé nụ cười thay cho lời nói...

Kim Vô Vọng làm thinh, bước tới đưa tay xô nhẹ...

Cái xô của hắn trông thật nhẹ nhàng, y như gạt một cái chén, thế mà khối đá nặng ngót ba trăm cân đã lăn tuốt ra xa...

Trầm Lăng buộc miệng kêu lên:

- Quả là thần...

Tiếng "lực" chưa ra khỏi miệng, Trầm Lăng vụt ngừng lại, cắn môi...

Chu Thất Thất hít hơi xanh mặt...

Hoa Nhị Tiên trở mặt sững sờ...

Hốc đá trống trơn, Hỏa Hải Nhi đâu mất!

Chu Thất Thất thét lên:

- Quỷ bà, ngươi dám... dám gạt ta!...

Hoa Nhị Tiên hơi hoảng:

- Tôi... rõ ràng tôi để hắn vào đây...

Chu Thất Thất rít lên:

- Rõ ràng cái gì? Rõ ràng nói láo! Bà đem em tôi đi đâu? Nói mau... Bà chết!...

Hoa Nhị Tiên vội la lên:

- Ai gạt cô làm chi? Bộ tôi không lo mạng sống tôi à?... à... hay là tự chú ấy xô cục đá chạy ra, đi rồi?

Kim Vô Vọng vặn lại:

- Nếu tự ra tay thì còn đây khối đá lại làm chi?

Chu Thất Thất quát lớn:

- Phải rồi, ai lấp lại làm chi? Huống chi nó nhỏ như thế làm sao xô nổi khối đá? Làm sao nó tự giải huyết được? Trầm Lăng, giết mục già ấy đi... giết đi!...

Trầm Lăng thở dài:

- Giết bà ấy bây giờ chẳng hơn gì được... Tôi thấy bà ta không nói láo...Tôi sợ cậu Bát đệ đã lọt vào tay người khác rồi...

Hoa Nhị Tiên cúi đầu ảo não:

- Trầm công tử quả thật công bình...

Chu Thất Thất la át:

- Đừng có nhiều chuyện... Trời ơi, làm sao bây giờ? làm sao bây giờ nè?...

Trầm Lăng dỗ nàng:

- Đừng có la um, thủng thỉnh rồi sẽ tìm cách...

Chu Thất Thất giãy nảy:

- Thủng thỉnh gì?... Thủng thỉnh để chết em tôi à?... ác lắm, mấy người ác lắm...
Nàng khóc rống lên, vật mình vật mẩy...
Kim Vô Vọng khẽ cau mày ngó Trầm Lăng:
- Cô ấy ngủ được khỏe hơn...
Trầm Lăng thở dài:
- Chắc phải như thế!...
Kim Vô Vọng vung tay vỗ ngay vào huyệt ngủ của nàng...
Chu Thất Thất nín ngay. Hai mắt nàng nhắm ngay lại thêm thiếp...

---Vietkiem.com---